

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-51/2025-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Maje Štampar Stipić, predsjednice vijeća te Marije Balenović i Sene Midžić Putigna, članica vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Nevene Popović, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog Ivica Jaića, zbog kaznenog djela iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona ("Narodne novine" 125/11., 144/12. – dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbi optuženog Ivica Jaića podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 20. prosinca 2024., broj K-16/2024., u sjednici vijeća održanoj 11. veljače 2026.,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba optuženog Ivica Jaića kao neosnovana te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom optuženi Ivica Jaić proglašen je krivim zbog kaznenog djela protiv gospodarstva, zlouporabom povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., te je na temelju članka 246. stavka 2. osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine, a temeljem članka 56. KZ/11. optuženom Ivici Jaiću izrečena je uvjetna osuda kojom je određeno da izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 godine neće biti izvršena, ako optuženi u roku od 5 godina ne počini novo kazneno djelo.

1.1. Temeljem članka 40. stavaka 2. i 5. KZ/11. u vezi s člankom 42. stavcima 1. i 5. KZ/11. optuženom Ivici Jaiću izrečena je sporedna novčana kazna u iznosu od 360 dnevnih iznosa u visini dnevnog iznosa od 26,00 eura, što ukupno iznosi 9.600,00 eura, koju novčanu kaznu je optuženi Ivica Jaić dužan platiti u roku od 6 mjeseci od dana pravomoćnosti presude. Na temelju članka 42. stavka 5. KZ/11. utvrđeno je da jedan dnevni iznos optuženog Ivica Jaića iznosi 26,00 eura.

1.2. Na temelju članka 43. stavka 1. KZ/11. određeno je da ukoliko optuženi Ivica Jaić ne plati sporednu novčanu kaznu od 360 dnevnih iznosa u visini dnevnog iznosa od 26,00 eura, što ukupno iznosi 9.600,00 eura, u roku od 6 mjeseci od dana pravomoćnosti presude novčana kazna naplati će se prisilno putem ovlaštene institucije sukladno odredbama posebnog zakona.

1.3. Na temelju članka 43. stavka 2. KZ/11. ako se novčana kazna ne može prisilno naplatiti u roku od 3 mjeseca, sud će uz pristanak osuđenika donijeti odluku o zamijeni novčane kazne radom za opće dobro na način da će jedan dnevni iznos zamijeniti sa dva sata rada. Na temelju članka 43. stavka 3. KZ/11. ako osuđenik ne pristane na rad za opće dobro ili ga ne izvrši novčana kazna zamijenit će se kaznom zatvora.

1.4. Temeljem članka 148. stavka 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 125/08., 76/09., 80/11., 121/11. – pročišćeni tekst, 91/12. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 152/14., 70/17., 126/19., 80/22. i 36/24. – dalje ZKP), optuženi Ivica Jaić dužan je nadoknaditi troškove kaznenog postupka i to 1.845,00 eura sa osnova troškova provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja, iznos od 6.000,00 eura sa osnova paušalne svote u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude te trošak iz članka 145. stavka 2. točke 7. u vezi s člankom 145. stavkom 4. ZKP/08. u vidu nagrade i nužne izdataka branitelja po službenoj dužnosti u iznosu koji će biti određen posebnim rješenjem.

2. Protiv te presude žalbu je podnio optuženi Ivica Jaić po braniteljici Sinevi Vukušić, odvjetnici u Zagrebu, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te podredno zbog povrede kaznenog zakona odlukom o kaznenoj sankciji te zbog odluke o troškovima postupka, s prijedlogom "Visokom kaznenom sudu Republike Hrvatske da pobijanu presudu ukine, podredno da pobijanu presudu preinači u odluci o krivnji, kaznenoj sankciji i troškovima postupka".

3. Prije održavanja sjednice vijeća spis je, u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. ZKP/08., dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

4. Žalba optuženog Ivica Jaića nije osnovana.

5. Optuženik u žalbi smatra da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP-a jer da je izreka prvostupanjske presude proturječna njenim razlozima te da pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, dok su oni razlozi koji su navedeni potpuno proturječni. U nastojanju da opravda takav stav optuženik upire na prethodne ukidbedne odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 25. studenog 2021., broj I KŽ-41/2019-4 kojom je ukinuta presuda Županijskog suda u Zagrebu od 6. srpnja 2018., broj K-22/2017. te na odluku Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske od 13. veljače 2024., broj I KŽ-406/2022-6 kojom je ukinuta presuda Županijskog suda u Zagrebu od 17. lipnja 2022., broj K-73/2021-34, smatrajući kako su "...u odnosu na spornu inkriminaciju već odlučivala četiri različita vijeća te da o odlučnom pitanju koje se povlači tijekom cijelog postupka, a to je da li su usluge iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 1. ožujka 2013., koje su ugovorene tim ugovorom stvarno obavljene ili nisu.... a niti je ova pobijana odluka dala valjane i jasne razloge... te da je

propušteno dati razloge zbog kojih ne prihvaća istinitost iskaza svjedoka danih u korist optuženika, a niti obrana optuženika, a niti je valjano obrazloženo provedeno vještačenje, čime da je povrijeđena i odredba članka 9. ZKP/08...", zbog čega se presuda ne može ispitati.

5.1. Suprotno tome, nisu ostvareni u žalbi istaknuti vidovi bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., niti je u pravu optuženik da pobijanu presudu nije moguće valjano ispitati. Naime, izreka pobijane presude u svemu je jasna i razumljiva, a obrazloženje presude sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama među kojima nema proturječja. Također, nije uočena znatnija proturječnost između razloga koji su navedeni i sadržaja reproduciranih dokaza u postupku, kao i u ocjeni istih. Stoga se, suprotno tvrdnji žalbe, zaključci prvostupanjskog suda mogu uspješno ispitati, a drugo je pitanje što se žalitelj s tim zaključcima ne slaže, čime, suštinski, pobija prvostupanjsku presudu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Međutim, to što žalitelj subjektivno smatra da iznijeti razlozi iz pobijane presude nisu valjani i dostatni te ih ne prihvaća, time se ne ostvaruje citirana bitna povreda odredaba kaznenog postupka, već se radi o žalbenoj osnovi zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, a o čemu će više riječi biti u nastavku ove odluke.

6. Slijedom svega navedenog, pobijanom presudom nije ostvarena u žalbi optuženika istaknuta bitna povreda odredaba kaznenog postupka, a ni ispitivanjem pobijane presude, u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. ZKP-a nije utvrđeno ni da bi bila počinjena koja druga bitna postupovna povreda, a niti povreda zakona, na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

7. Oспорavajući pravilnost činjeničnog stanja, optuženik ističe da s izvjesnom sigurnošću nije dokazano da bi optuženik terećeno djelo počinio na opisani način u izreci presude, jer niti jedan dokaz ne potvrđuje da optuženik nije bio ovlašten potpisati Ugovor o poslovnoj suradnji od 1. ožujka 2013. u dvostrukoj ulozi, u svojstvu prokurista za društvo "Križevačku mljekaru" d.o.o., kao suradnika, te u svojstvu direktora za društvo "Natura-Milk Đurđevac" d.o.o., kao naručitelja, zbog čega da su pogrešni zaključci suda navedeni u točki 35. pobijane presude iz kojih proizlazi da je "...teško razumjeti da bilo kome razumno pada na pamet potpisivati ovakav ugovor i sa ovako utanačenim obavezama za obje ugovorene strane". Osim navedenog, u okviru ove žalbene osnove, optuženik potom vrši analizu iskaza svih ispitanih svjedoka, dokumentacije i provedenog vještačenja, smatrajući da je prvostupanjski sud posve pogrešno ocijenio sve te provedene dokaze, a na temelju takve pogrešne ocjene izveo i pogrešan zaključak o odgovornosti optuženika.

8. Nasuprot tome, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, smatra da je prvostupanjski sud, u zakonito provedenom dokaznom postupku, sve činjenice potpuno i pravilno utvrdio te je sa sigurnošću našao dokazanim da je optuženi Ivica Jaić počinio kazneno djelo na način kako ga tereti optužba. Naime, kao prvo s pravom je prvostupanjski sud pri tome imao u vidu nalaz i mišljenje financijsko-knjigovodstvene vještakinje Sanje Opačak, koja je na temelju raspoložive dokumentacije o poslovanju "Nature-milk Đurđevac" utvrdila da se Ugovor o poslovnoj suradnji od 1. ožujka 2013. pojavljuje tek izdavanjem računa početkom studenog 2014. i to kao potraživanje po izdanom računu 919/P8/8 od 1. studenog 2014. i računu 920/P8/8 od 10. studenog 2014. dobavljača TD "Križevačka mljekara"

d.o.o. kao suradnika po tom Ugovoru prema kupcu TD "Natura-milk Đurđevac d.o.o. kao naručitelja. Tako je razvidno da je račun broj 919/P8/8 od 1. studenog 2014. ispostavljen od strane "Križevačke mljekare" prema "Naturi-milk Đurđevac" za obavljene usluge u razdoblju od 1. travnja 2013. do 31. prosinca 2013. i to pozivom na Ugovor od 1. ožujka 2013. te račun 920/P8/8 od 10. studenog 2014. za razdoblje od 1. siječnja do 31. listopada 2014., pri čemu uz račune nije razvidno o kakvim se uslugama radi niti su računi na bilo koji način dokumentirani, dok su isti evidentirani u "Križevačkoj mljekari" sa danom izdavanja 1. i 10. studenog 2014., ali pri tome nisu proknjiženi i u poslovnim knjigama poduzeća "Nature-milk Đurđevac" te da se sporni ugovor od 1. ožujka 2013. spominje tek kod kompenzacije od 14. studenog 2014.

8.1. Što se tiče žalbene tvrdnje da se sud u analizi dokaza osvrnuo samo na dva računa iz provedenog vještačenja, ali ne i na ostale račune te da je taj dio nalaza vještakinje propustio suprotstaviti iskazima svjedoka Ane Orejaš, Tomislava Jaića i Marine Kovačević, koji su iskazivali o postojanju tog Ugovora i potvrdili da su sve usluge temeljem istog obavljene, valja istaći da iz analize provedenih dokaza proizlazi da je prvostupanjski sud u cijelosti ocijenio iskaze naprijed navedenih svjedoka te iste prihvatio u pogledu činjenice započinjanja proizvodnje u poduzeću "Natura-Milk Đurđevac" o načinu i okolnostima na koje je oprema instalirana te sudjelovanju samog optuženika, tako da je nesporno da je u pripremi, organizaciji i samom instaliranju opreme sudjelovao, kako optuženik, tako i njegov sin Tomislav, pri čemu se veći dio poslova obavljao upravo po uputama i nadzoru optuženika, što se dijelom potvrđuje i iz iskaza svjedokinje Nadice Čilić.

8.2. Međutim, kada se uz prethodno ima u vidu iskaz svjedoka Grbića te obrana optuženika, kao i iskaz Tomislava Jaića, sina optuženika, kako su Grbić i optuženi Jaić bili direktori u "Natura-Milk Đurđevac", dok je u poduzeću "Beethoven" bio direktor Grbić, a vlasnik njegova supruga, a u "Križevačkoj mljekari" direktor je bio optuženikov sin, a optuženik prokurist, pri čemu iz obrane optuženika te iskaza Grbića i sina optuženika, Tomislava Jaića, kao i iskaza svjedoka, djelatnika iz tih poduzeća, proizlazi da su upravo oni, kao direktori u potpunosti surađivali u pogledu rada u sva tri poduzeća, dok su Grbić i optuženi Jaić vodili cjelokupno poslovanje, sklapali ugovore, prebijali, kompenzirali i prebacivali sredstva međusobno, posve je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da nitko od spomenutih svjedoka zaposlenika nema nikakva ozbiljnija znanja o poslovanju i vođenju tih poduzeća, već samo Grbić i optuženi Jaić.

8.3. Stoga, imajući u vidu da je optuženi Ivica Jaić ovjerio zadužnice kod javnog bilježnika u lipnju 2014. i potom ih u studenom poslao na naplatu, pozivajući se upravo na Ugovor o poslovnoj suradnji od 1.3.2013., a koji uopće prije toga nije bio evidentiran u poslovnoj dokumentaciji "Nature-Milk", niti je za isti znao svjedok Grbić, kao direktor istog, a niti Nadica Čilić koja je radila u računovodstvu "Nature-Milk", niti su znali za postojanje ovjerenih zadužnica, sve dok prva nije naplaćena i to u iznosu od preko 700.000,00 kuna, što je dovelo do blokade "Nature-Milk" te da je krajem 2014. vršen porezni nadzor "Nature-Milk", kojom prilikom je od strane inspektora zatražen taj sporni ugovor iz razloga što se pregledom računa, koji su bili predmetom nadzora, u nekima pozivalo upravo na taj Ugovor, pa kako Nadica Čilić nije imala taj Ugovor u dokumentaciji, tada je na poziv inspektora pozvala optuženika koji je u studenom 2014. i donio isti te ga potom predao inspektorima. Kada se prethodno upotpuni iskazom i svjedokinje Željke Burilec-Širec, zaposlenice "Nature-Milk", koja je

istovjetno potvrdila o pojavljivanju tog Ugovora tek u studenom 2014., kada ga je i donio optuženi Jaić te da je ona bila ta djelatnica koja je vodila evidenciju Ugovora, ističući da taj sporni Ugovor nije zatekla u vrijeme kada je sve zatečene Ugovore evidentirala i posložila u registrator, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda kako je u postupku jasno i nedvojbeno dokazano da je optuženi Ivica Jaić počinio kazneno djelo upravo na način kako mu se to optužnicom stavlja na teret, jer je i vještačenjem utvrđeno da se taj sporni ugovor od 1. ožujka 2013. spominje tek kod kompenzacije od 14. studenog 2014.

8.4. Slijedom prethodnog, valja istaći, da na prethodna utvrđenja suda ne utječu nesporne činjenice da su u cilju otvaranja proizvodnje u "Natura-Milk" bili angažirani i vanjski suradnici (Željko Korman te Andrija Mance kojem je optuženik za obavljene radove platio u gotovini 20.000,00 kn i to na temelju usmenog dogovora, bez pisanog ugovora), a niti činjenice kako su između "Križevačke mljekare" i "Nature-Milk" bila sklopljena još dva ugovora između ta dva društva i to o Ugovor o ustupu radnika te Ugovor o ustupu strojeva od 1. srpnja 2013., te da su na temelju tih ugovora plaćena potraživanja prema izdanim računima i fakturama uz prateće otpremnice i valjanu poslovnu dokumentaciju, kao i radnici koji su po nalogu optuženika iz "Križevačke mljekare" išli na posudbu u "Natura-Milk", što su isti radnici kao svjedoci to i potvrdili.

8.5. Međutim, iz rezultata dokaznog postupka, a posebno iz provedenog vještačenja i poreznog nadzora proizlazi da Ugovor o poslovnoj suradnji od 1. ožujka 2013. nije bio evidentiran u poslovnoj dokumentaciji "Nature-Milk" sve do studenog 2014., a upravo su u odnosu na isti izdani kako gore navedeni računi tako i aktivirane prethodno bjanko potpisane i ovjerene zadužnice od strane optuženika. Pri tome nije nevažno da po nalazu vještakinje proizlazi da je TD "Natura-Milk-Đurđevac" d.o.o. imalo bilježnicu u kojoj su se vodile zadužnice, ali u kojoj nisu bile evidentirane ove konkretne zadužnice (pet bjanko zadužnica brojeva 1493232, 1493238, 1493241, 1493246 i 1493248), već je bilježnica sadržavala druge zadužnice. Osim toga iz prethodno citiranih i izdanih računa nije bilo razvidno o kakvim se uslugama radilo, kada i u kojem obimu, jer uz račune nije dostavljena nikakva popratna dokumentacija (datum, nalozi, vrste usluge i slično) te su samo bili evidentirani u "Križevačkoj mljekari" i to sa danom izdavanja 1. i 10. studenog 2014., ali pri tome nisu bili proknjiženi i u poslovnim knjigama poduzeća "Nature-Milk Đurđevac", kako je to pojasnila vještakinja.

8.6. Stoga, žalbeni prigovori optuženika "kako prvostupanjski sud nije odgovorio na suštinsko pitanje jesu li usluge (poslovi savjetovanja, ustup tehnološkog znanja i uspostava proizvodne cjeline za proizvodnju mlijeka i mliječnih proizvoda) iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 1. ožujka 2013. koji je optuženi Ivica Jaić sklopio u svojstvu prokurista za društvo Križevačku mljekaru d.o.o., kao suradnika, te u svojstvu direktora za društvo Natura-Milk Đurđevac d.o.o., kao naručitelja, bile stvarno obavljene za društvo naručitelja ili nisu", nisu osnovani. Naime, kao što je već prethodno navedeno, prvostupanjski sud je odgovorio na to pitanje utvrdivši kako je nesporno da je temeljem dva Ugovora o poslovnoj suradnji o ustupanju radnika i strojeva postojala suradnja između ta dva poduzeća, da su na temelju tih ugovora plaćena potraživanja prema izdanim računima i fakturama uz prateće otpremnice i valjanu poslovnu dokumentaciju, kao i radnici koji su po nalogu optuženika iz "Križevačke mljekare" išli na posudbu u "Natura-Milk" te da je nesporno da je

optuženik bio aktivno angažiran u uspostavi proizvodnje i otvaranju poduzeća "Natura-Milk".

8.7. Međutim, optuženik za eventualno obavljene usluge u razdoblju od 1. travnja 2013. do 31. prosinca 2013. i to pozivom na Ugovor od 1. ožujka 2013. nije u izdanim računima naznačio niti o kojim, niti o kakvim uslugama se radilo, niti je dostavio bilo kakvu prateću dokumentaciju, već je samo naveo da su računi izdani kao potraživanje "Križevačke mljekare" prema "Naturi-Milk" i to temeljem tog spornog ugovora, za koji je poreznim nadzorom i vještačenjem utvrđeno da prije toga nije bio evidentiran u poslovnoj dokumentaciji niti jednog od tih poduzeća, već ga je u studenom sam donio optuženik i to na poziv poreznog inspektora.

8.8. Na prethodno ne utječu žalbeni prigovori optuženika kako zaključak prvostupanjskog suda da su optuženi Jaić i Grbić "... trebali biti supotpisnici ovakvog ...važnog ugovora ili barem jedan od njih uključen i potpisan kao ugovorna strana, čime bi se otklonile sve daljnje dvojbe oko ovakvog ugovora i njegove primjene.... te da je teško je razumjeti da bilo kome razumnom pada na pamet potpisivati sam ovakav ugovor i sa ovako utanačenim obavezama za obje ugovorene strane...", jer to nije odlučna činjenica. Naime, iako je uz optuženika jedan od direktora društva "Nature-Milk Đurđevac" d.o.o. u isto vrijeme bio i direktor, svjedok Miodrag Grbić, istina je da to stvara određenu sumnju u valjanost načina sklapanja tog ugovora, na način da ga je potpisao samo optuženik u ime oba društva, ali kako je optuženik u isto vrijeme bio i prokurista za "Križevačku mljekaru", to ne znači da takav ugovor ne bi bio valjan. Stoga prigovori optuženika u odnosu na zaključak prvostupanjskog suda (točka 35.) ne utječu na pravilno i valjano utvrđeno činjenično stanje, pa u tom dijelu nisu ni osnovani.

9. Slijedom prethodnog, pravilan je i zaključak prvostupanjskog suda da je obrana optuženika usmjerena isključivo na izbjegavanje kaznene odgovornosti, budući iskazi svjedoka, pročitana dokumentacija te posebno nalaz i mišljenje vještakinje upućuju na zaključak da je optuženik, očito, nakon što je uvidio tijek i način poslovanja te izvlačenje novca iz "Nature-Milk Đurđevac" od strane Miodraga Grbića preko poduzeća "Beethoven", svjesno i namjerno sam sačinio Ugovor od 1. ožujka 2013., koji nije evidentirao u poslovnoj dokumentaciji, naznačujući u istom obvezu "Križevačke mljekare" za obavljanje poslova savjetovanja i ustupa tehnoloških znanja te uspostave proizvodne cjeline te potom ispisao prethodno navedene bjanko zadužnice, iste podnio u registar zadužnica Financijskoj agenciji radi naplate, prethodno ispunivši iste za naplatu iznosa od 751.249,98 kuna, pri čemu je bio svjestan svih ovih okolnosti te kako takvo potraživanje nije potkrijepljeno valjanom dokumentacijom, optuženik je kao direktor u poduzeću "Natura-Milk Đurđevac" povrijedio zaštitu imovinskih interesa tog poduzeća, iako je na temelju zakona bio dužan brinuti te svjesno i namjerno drugom poduzeću, "Križevačke mljekare" pribavio protupravnu imovinsku korist u tom iznosu, tako da su u takvom njegovom ponašanju ostvarena sva bitna obilježja kaznenog djela iz članka 246. stavaka 1. i 2. KZ/11. za koje je s pravom proglašen krivim.

9.1. Dakle, kako žalitelj nije s uspjehom doveo u sumnju činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda, a osuđujuća presuda protiv optuženika je u svemu zakonita i pravilna, to žalba optuženika zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovana.

10. Nije u pravu optuženik niti kada podnosi žalbu zbog odluke o kaznenoj sankciji. Pri tome se u obrazloženju žalbe ne problematizira ocjena olakotnih i otegotnih okolnosti koje su utjecale na visinu izrečene kazne i primjenu uvjetne osude, već se tvrdi da je "sud počinio bitnu povredu kaznenog zakona na štetu optuženika", s obzirom da je optuženiku, uz uvjetnu osudu nezakonito izrečena sporedna novčana kazna u visini od 360 prosječnih dnevnih dohodaka, što je u suprotnosti s člankom 40. stavkom 5. KZ/11., kojim je propisano da se takva kazna izriče za kaznena djela počinjena iz koristoljublja, a optuženik se nije ni okoristio, niti je djelo počinjeno iz osobnog koristoljublja.

10.1. Međutim, prvostupanjski sud u presudi valjano obrazlaže zbog čega smatra nužnim, pored glavne, izreći i sporednu novčanu kaznu (točka 51). Naime, i po ocjeni drugostupanjskog suda nesporno je da kazneno djelo iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., u sebi sadrži koristoljubivost kao motiv počinjenja. U konkretnom slučaju, brojnost i opetovanost radnji optuženika ukazuje na značajnu upornost pa se samo izrečenom uvjetnom osudom ne bi mogli u cijelosti ostvariti ciljevi kažnjavanja. Stoga se ne radi o "bitnoj povredi kaznenog zakona na štetu optuženika" u pogledu izricanja novčane kazne kao sporedne, već o zakonitoj sankciji u smislu članka 40. stavka 5. KZ/11., koji propisuje i to da se novčana kazna kao sporedna može izreći za kaznena djela počinjena iz koristoljublja i kad nije propisana zakonom. Po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, izrečena sporedna novčana kazna će tek u sinergiji s primijenjenom uvjetnom osudom u dostatnoj mjeri utjecati na optuženika da shvati neprihvatljivost vlastitog ponašanja.

10.2. Što se tiče izrečene kazne zatvora od jedne godine, koja se primjenom uvjetne osude neće izvršiti ako optuženik u roku kušnje od pet godina ne počini novo kazneno djelo, ta sankcija je, i po uvjerenju ovog žalbenog suda, u cijelosti primjerena okolnostima počinjenja predmetnog kaznenog djela, stupnju optuženikove krivnje te utvrđenim olakotnim (neosuđivanost, otac jednog malodobnog djeteta koje uzdržava) i otegotnim (najviši oblik krivnje, visinu protupravnog stečene imovinske koristi za poduzeće "Križevačka mljekara", a time i štete na strani poduzeća "Natura-Milk Đurđevac", motiv počinjenja, u korist poduzeća u kojem je njegov sin direktor i vlasnik, a on prokurist) okolnostima koje je na strani optuženika pronašao prvostupanjski sud. Stoga će se po ocjeni ovog drugostupanjskog suda izrečenom kaznenom sankcijom, uz izricanje sporedne novčane kazne, u potpunosti ostvariti svrha specijalne i generalne prevencije propisana u članku 41. KZ/11.

11. Optuženik se žali i na odluku o troškovima postupka, odnosno konkretno kako optuženik zbog svojih imovinskih prilika nije mogućnosti platiti iste te kako su isti previsoko odmjereni.

11.1. Međutim, s obzirom da je optuženik proglašen krivim s pravom je obvezan i na plaćanje troškova kaznenog postupka (članak 148. stavak 1. ZKP-a), a za takovu svoju odluku sud je dao potpuno suvislo i utemeljeno obrazloženje. Međutim, ukoliko bi plaćanjem istih bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje optuženika ili osoba koje je dužan uzdržavati, predsjednik vijeća može posebnim rješenjem osloboditi optuženika dužnosti naknade troškova kaznenog postupka, bilo djelomično, bilo u cijelosti (članak 148. stavak 6. ZKP-a). Stoga nije prihvaćena žalba optuženika zbog odluke o troškovima kaznenog postupka.

12. Budući da razlozi zbog kojih optuženik pobija prvostupanjsku presudu nisu osnovani, na temelju članka 482. ZKP-a, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zagreb, 11. veljače 2026.

Predsjednica vijeća:
Maja Štampar Stipić

Broj zapisa: **9-30886-18ccc**

Kontrolni broj: **0b9fa-9fd65-38229**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki kazneni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.